

Arrest

**nr. 65 793 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 december 2008 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 10 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2011.

1.3. Op 29 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit Herat, en van Tadjiekse origine. U bent een soennitische moslim. Op ongeveer tweejarige leeftijd reisde u omwille van de oorlog tussen Ahmad Massoud en de Taliban met uw familie naar Iran waar u via een "groene kaart" verblijfsrecht kreeg. U studeerde daar af en op 24/05/1386 (Westerse kalender 15 augustus 2007) werd uw diploma van middelbare school uitgereikt. U zou in Iran niet hebben kunnen deelnemen aan het toelatingsexamen voor universitaire studies omwille van uw Afghaanse nationaliteit. Daarom besloot uw familie terug te keren naar Afghanistan waar u wilde gaan studeren aan de universiteit van Kaboel, waar een neef van u werkte. In Herat zou uw familie echter problemen hebben gekend in de zevende maand van 1387 (Westerse kalender september – oktober 2008). Uw broer werd ontvoerd en gedood. De ontvoerders eisten geld van uw vader, anders zou u hetzelfde overkomen. U werd uiteindelijk ook ontvoerd en vastgeknoot in een opslagplaats. U kon daar diezelfde dag nog ontsnappen. Daarna besloot uw vader u naar het buitenland te sturen zodat u de kans zou krijgen verder te studeren. Uw familie trok omwille van de problemen eerst naar Kaboel en nadien naar Iran waar ze nu nog verblijft. Uzelf reisde vanuit Herat met een smokkelaar via Turkije naar West-Europa. Op 3 december 2008 vroeg u in België asiel aan. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 5 maart 2009 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kende u op 11 juni 2009 evenmin een van beide statuten toe.

U diende op 9 juli 2009 een tweede asielaanvraag in die op 1 april 2010 door het Commissariaat-generaal afgewezen werd. In haar arrest van 14 december 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS.

U verklaarde zich, na deelname aan een hongerstaking, een derde maal vluchteling op 10 januari 2011.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een paspoort neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste asielaanvraag af omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde herkomst en verblijf in Afghanistan. U brengt inhoudelijk geen nieuwe elementen aan en beroept zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerste asielaanvraag.

Het nieuwe element dat u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag voorlegt, vermag de beslissing in uw eerste asielaanvraag echter niet te wijzigen. Niet alleen dient opgemerkt dat het paspoort op generlei wijze uw aanspraken op een geboorte en verblijf in Afghanistan kan ondersteunen, ook moet er op gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader er in slaagde om foutieve informatie inzake uw geboorteplaats in uw paspoort te laten opnemen: hij zou er immers in geslaagd uw geboorteplaats op het document te wijzigen naar 'Teheran', omdat u hierdoor meer kans zou krijgen om later een Iraans paspoort te krijgen (CGVS p.2). De bewijskracht van het paspoort moet bijgevolg sterk gerelativeerd worden.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u geen elementen weet aan te brengen die de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal inzake de geloofwaardigheid van uw verklaarde verblijfplaatsen kunnen wijzigen. Bijgevolg blijft de beslissing van het Commissariaat-generaal waarin u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, gehandhaafd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling –, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn geboorte en verblijf in Afghanistan. Hij stelt op aanraden van zijn raadsman ten einde raad naar de ambassade van Afghanistan te zijn gegaan om aldaar een geboorteakte te kunnen verkrijgen, stuk welk als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit volgens verzoeker ontegensprekelijk blijkt dat hij wel degelijk geboren is in Harat, Afghanistan op 23 november 1989, zoals hij steeds heeft verklaard. Verzoeker meent dat het dan ook duidelijk is dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dient te koesteren indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut – afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat te motiveren, noch in feite noch in rechte, waarom hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van voornoemd artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker poneert dat hij gevaar loopt te worden ontvoerd, mishandeld en zelfs vermoord en stelt dat zijn veiligheid op geen enkel moment kan worden gegarandeerd. Hij verwijst naar en citeert uit informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin volgens verzoeker de situatie in Afghanistan als uiterst onveilig wordt bestempeld en het reizen naar Afghanistan alsook naar Iran ten sterkste wordt afgeraden. Verzoeker besluit dat hieruit blijkt dat de situatie in Afghanistan, inclusief regio Kabul, zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn eerste asielaanvraag afwezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde herkomst uit en verblijf in Afghanistan en het thans bijgebrachte paspoort niet vermag deze eerdere beslissing te wijzigen omdat het paspoort op generlei wijze zijn aanspraken op een geboorte en verblijf in Afghanistan kan ondersteunen en uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat zijn vader er in slaagde foutieve informatie inzake zijn geboorteplaats in het paspoort te laten opnemen en er meer bepaald zou in geslaagd zijn verzoekers geboorteplaats op het document te laten wijzigen naar 'Teheran', zodat de bewijskracht van het paspoort sterk moet gerelativeerd worden.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag. Zonder verzoekers vorige asielaanvragen opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in 's Raads arrest nr. 53 078 van 14 december 2010 inzake verzoekers tweede asielaanvraag als volgt werd geoordeeld: *"2.6. (...) Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 5 maart 2009 verworpen omwille van een ongeloofwaardig relaas en ook in beroep tegen deze beslissing werden hem bij arrest nr. 28 585 van 11 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Uit voornoemd arrest blijkt dat (i) verzoekers kennis aangaande Afghanistan, en meerbepaald de regio Herat, beperkt was waardoor zijn herkomst geenszins geloofwaardig is, (ii) hij in de vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij ontvoerd werd, nochtans een essentieel element in zijn vluchtverhaal, (iii) hij vanuit Iran tot driemaal toe terugkeerde naar Afghanistan waarbij hij de laatste keer voor een langere periode in zijn geboorteland zou verbleven hebben zodat er van verzoeker kan verwacht worden dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen met betrekking tot zijn streek en land van herkomst, (iv) verzoeker als Afghaanse vluchteling samen met zijn ouders en overige familieleden in Iran heeft gewoond zodat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij via overlevering eveneens op de hoogte werd gesteld van een aantal essentiële zaken met betrekking tot zijn geboorteland zoals het district waarin hij werd geboren of omtrent de exacte reden waarom zijn familie destijds Afghanistan heeft moeten verlaten, (v) het diploma dat door verzoeker werd neergelegd 'Teheran' vermeldt als zijn geboorteplaats, wat de vaststellingen omtrent de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekers afkomst uit Afghanistan bevestigt en zijn verweer hieromtrent niet afdoende is, (vi) hij tot op heden geen enkel Afghaans identiteitsdocument heeft neergelegd en hij niet heeft aangetoond ernstige en volhardende pogingen te hebben ondernomen om deze bewijsstukken alsnog te verkrijgen, (vii) hij geen enkele afdoende reden kon geven voor het onvermeld laten van zijn ontvoering bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, en (viii) het voor de commissaris-generaal onmogelijk*

was om een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en verblijfssituatie voor zijn beweerde vertrek.

2.7. (...) Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van immatriculatie, dat uitdrukkelijk vermeldt geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs te zijn, is niet relevant voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Bovendien worden documenten ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkens de stukken van zijn eerste asielaanvraag verklaarde "TAJIK Ata" te heten, terwijl hij bij zijn tweede asielaanvraag consequent stelt "TAJIK Kamran" te heten. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden afkomst uit Afghanistan en zijn asielfeiten aldaar.

2.8. Gelet op het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de appreciatie van 's Raads arrest nr. 28 585 kunnen wijzigen, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen." Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukte de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst, zoals beschreven in een reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken -dat overigens slechts gericht is tot toeristen-, kan volstaan maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). De Raad besloot als volgt: "Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn beweerde verblijf in Afghanistan en de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas reeds is vastgesteld bij arrest nr. 28 585 van 11 juni 2009, en hij geen andere nieuwe en objectieve gegevens aanbrengt, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5.2. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanreikt die vermogen om het in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Aan de hand van de voorgelegde documenten, met name een paspoort en een geboorteakte, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen. Zij kunnen immers niet worden aanvaard als doorslaggevend bewijs van verzoekers voorgehouden herkomst en verblijf in Afghanistan. Zo niet wordt getwijfeld aan de authenticiteit van de voorgelegde stukken en deze weliswaar uitsluitel bieden over verzoekers nationaliteit, wijzigt de neerlegging van deze documenten niets aan de vaststelling dat verzoeker middels zijn verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt in Afghanistan te zijn geboren, noch bieden de documenten uitsluitel over verzoekers verblijfplaats(en) in Afghanistan.

Wat betreft het paspoort oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht: "Het nieuwe element dat u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag voorlegt, vermag de beslissing in uw eerste asielaanvraag echter niet te wijzigen. Niet alleen dient opgemerkt dat het paspoort op generlei wijze uw aanspraken op een geboorte en verblijf in Afghanistan kan ondersteunen, ook moet er op gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader er in slaagde om foutieve informatie inzake uw geboorteplaats in uw paspoort te laten opnemen: hij zou er immers in geslaagd uw geboorteplaats op het document te wijzigen naar 'Teheran', omdat u hierdoor meer kans zou krijgen om

later een Iraans paspoort te krijgen (CGVS p.2). De bewijskracht van het paspoort moet bijgevolg sterk gerelativeerd worden.” Deze overwegingen worden door verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte waaruit moet blijken dat hij in Herat, Afghanistan is geboren, stelt de Raad vast dat uit de bij de geboorteakte gevoegde verklaring van de tweede secretaris van de Afghaanse ambassade te Brussel blijkt dat de ambassade niet beschikt over verzoekers geboortegegevens omdat de Afghaanse registers van de burgerlijke stand vernietigd werden tijdens de oorlog. Dienvolgens dient te worden geconcludeerd dat de Afghaanse ambassade de geboorteakte heeft afgeleverd uitsluitend op basis van verzoekers verklaringen zodat de bewijswaarde van de inhoud van dit document eveneens sterk te worden gerelativeerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, benadrukt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen en van de bijgebrachte documenten. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd om welke redenen hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wijst de Raad erop dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het tweede middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent immers niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.7. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote beweringen dat *“Hij (...) immers gevaar (loopt) te worden ontvoerd, mishandeld en zelfs vermoord.”* en dat *“De veiligheid van verzoeker (...) op geen enkel moment (kan) worden gegarandeerd.”* om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. De Raad wijst in casu nog op de uitspraak van het EHRM waarin het hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): *“Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant*

were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.)”.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag en mede gelet op het feit dat verzoeker thans geen elementen heeft aangebracht die deze appreciatie vermogen om te buigen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals beschreven in het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken – dat overigens slechts gericht is tot toeristen die naar Afghanistan willen reizen en niet op Afghaanse burgers –, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De Raad wijst te dezen op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Het komt derhalve aan verzoeker toe aannemelijk te maken uit welke regio hij precies komt of waar hij en/of zijn familie de laatste jaren in Afghanistan hebben verbleven. De Raad herhaalt in dit verband dat reeds in het kader van verzoekers eerdere asielaanvragen werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde herkomst uit en verblijf in Afghanistan en dat hij naar aanleiding van huidige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanreikt die vermogen om de eerdere beoordeling van zijn asielaanvragen alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen, hetgeen op afdoende wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS